

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתנג

ערב ש"ק פ' לך לך, ז' מ"ח ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ח שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לעילוי נשמת

ר' שלמה ב"ר יוסף ע"ה קרמרמן

נפטר ביום ט' מ"ח ה'תשס"ח

ת. נ. צ. ב. ה.

ולזכות

זוגתו מרת רבקה לאה בת יוכבד תחי' קרמרמן

לאורך ימים ושנים טובות עד ביאת

גואל צדק, ומתוך בריאות הנכונה

*

נדפס ע"י ילדיהם

ר' עמוס וזוגתו מרת רישא שיחיו נסים

ומשפחתם שיחיו

* * *

לעילוי נשמת

מרת חנה רבקה בת הרה"ח ר' אהרן ע"ה (תומרקין)

גורעוויטש

נפטרה ביום י"א מ"ח ה'תשס"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י נכדה

הרה"ת ר' אהרן וזוגתו מרת אסתר שרה

ומשפחתם שיחיו בעגון

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ז"ל פאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולע"ה ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר ז"ל מרת חשא ב"ר נטע אורי ע"ה ולע"ה ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה שנאל
והקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו — לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

לפרסם את דברי גדולי ישראל על הקיוו הצפוי והדרישה לביאת משיח / משיחת ז'מ"ח התשמ"ז

7 זמן הגאולה

הלואי שהיו מנצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול / פ' השבוע באור הגאולה

11 ניצוצות של משיח

כעת כבר נסתיים הכל / קטעים קצרים ופתומים בעניני גאולה ומשיח

12 המעשה הוא העיקר

להמשיך את השמחה ד"זמן שמחתינו" על השנה כולה / הוראות למעשה בפועל

13 כתב יד קודש

כעת הזמן ליישב בעקט את כל השמחים / מהגהת הרבי לשיחת ש"פ לך התשל"ח

מדור ה"דבר מלכות"

מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"ה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי

ולזכות חי רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות צבי בן חי רחל שי

10
 מקום הפלה, און אויך א מקוה שהרה,
 און דורך דעם וואס עס וועט זיין דער "הההלך בארץ לארכה ולרחבה"
 - וועט מען זעהן בגילוי בעיני בשר אז "לזרעך נחתי את הארץ הזאת", און
 אז אויך די אמות הקולט אנערקענען דאס,
 און אפילו אויב לשעה קלה וועט זיין דער "רגשו גוים ולאומים
 יהבו" - איז דער אמת איז אז זיי אליין ווייסן אז דאס איז "ריק",
 און דאס וואס "רגשו" און "יהבו" איז עס בלויז מצד דעם וואס זיי ווילן
 יוצא זיין פאר איבערן. באר
 עס איז מעגליך אז בכדי מען זאל זעהן בגילוי אז דאס איז אויך די אמות
 הקולט ווייסן אז (דער "רגשו" און "יהבו") איז "ריק" - דארפן אידן
 ווייזן אז דאס וואס זיי זאגן אז גאנץ ארץ ישראל געהערט צו זיי, מיינען
 זיי דאס מיט אן אמת
 - און ניט מאסטעלן קיינמאל לחץ פון די אמות, דורך דער הנהגה
 פזרה (וואס האט נים קיין ארט-אין-סכל) צו באזעצן זיך בלויז אין עטלעכע
 נקודות,
 וואס דורך אזא הנהגה ווייזט מען ארויס אז מען רעכנט זיך מיט
 דער טענה "למסים-אמם" אפילו בנוגע די נקודות אין וועלכע מען באזעצט
 זיך יע (ווארום ס'איז ניסא קיין סברא בשכל צו אפטיילן פון די עטלעכע
 נקודות פון זיך אנהערען-קעגנאם) -
 און בשעה מען וועט טען גיין מיטן אמת - וועט מען ניס האבן
 אין דעם קיינע שוועריקייטן (בייד-אד-פון דעם-ניס-דארפן-אנקומען-אפילו
 צום-ענין-התקף), וויבאלד אז "לזרעך נחתי את הארץ הזאת", "כבר נחתי".

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ת שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

לפרסם את דברי גדולי ישראל על הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע ● בעצם, ה' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף ● משיחת ליל ג' פ' לך לך, ז' מר-חשון ה'תשמ"ו - בלתי מוגה

נזכה בלא קיווי, והן לא, מה יועיל הקיווי? אבל ע"פ האמור א"ש, והכי פירושה: את צמח דוד וכו', וכי תימא שאין לנו זכות, מ"מ תצמיח, כי לישועתך קוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו."

וכמו כן מצינו תוכן זה - בסגנון מבהיל - בפירוש הרד"ק לנ"ך [פירוש המקובל בכל תפוצות ישראל, ועד שבדפוסים הראשונים של "מקראות גדולות" נדפס גם פירוש הרד"ק] סוף שמואל ב', וז"ל:

"ויעתר ה' לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל, וקביל ה' צלות דיירי ארעא. ובדרש' כל האלפים האלה שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא ע"י שלא תבעו בית המקדש, והרי דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא היה בימיהם ולא

א. בהמשך להמדובר* אודות משיח צדקנו - הרי כאן המקום להזכיר ענין נוסף:

העירני חכם אחד (כלשון הרגיל בכמה ספרים) אודות דברי החיד"א ז"ל [פוסק בישראל, ועד שמביאים כמה הלכות בשמו - מספרו שו"ת חיים שאל וכיו"ב, וכמו כן מביאים בשמו ענינים השייכים לפנימיות התורה, סודות התורה] בספרו מדבר קדמות ערך קיווי, וז"ל:

"אמרו בילקוט תהילים רמז תשל"ו אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי... ובזה פירש הרב הגדול מהר"ד יוסף דוד זלה"ה... מטבע ברכת את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאומרו כי לישועתך אינו מובן, מה נתינת טעם היא, דאם מן הדין,

* מדרש תהלים מזמור יז (בהוצאת באבער - ע' סד) - בשם ר' שמעון בן יוחי. מדרש שמואל ספ"א. והובא (להלכה) ברוקח הל' תפלה ס"י שכב.

(* לפני"ז בהשיחה - 'התוועדות' תשמ"ו ח"א ע' 535 ס"ל.

בס"ד. משיחה. מוצאי ש"ס לך לך - בחדרו - ה"חשל"ח (31) (פריער) ¹ אין היינטיקע סדרה פערפערט ווערט דערציילט, אז (פריער) האט דער אויבערשטער געזאגט צו אברהם אבינו "לזרעך אחן את הארץ הזאת", ² "אתן" לשון עתיד; אבער דערנאך - נאך דעם ווי אברהם אבינו איז בעגיינגען בארץ לארכה ולרחבה - האט אים דער אויבערשטער געזאגט "לזרעך נחתי את הארץ הזאת", ³ "נתחתי" לשון עבר, "כבר נתחתי". ⁴ און פון דעמאלט אן האבן אידן באקומען דעם ארץ בפועל, וואס דערפאר איז בעה כיבוש יהושע האבן די בכורים גענומען פי שנים - אע"פ אז "אין הבכור נוסל בראוי כבמוחזק" - ווייל "ארץ ישראל מוחזקת היא". ⁶ דערפון איז פארשטאנדיק בפשטות: טראץ דעם וואס עס דוכט זיך אויס אז ס'זיינען דא אזוינע פון אומות העולם וואס זיינען מערער אויף בעוויסע חלקים פון ארץ ישראל, ביז זיי טענה'ן "לסטים אחס" - און נישט ⁵ ווערן רעכענען זיך כלל דערמיט, ⁷ ווארום וויבאלד אז דער אויבערשטער אליין זאגט "לזרעך נתחתי את שפת הארץ הזאת", איז "כהמס דונג מפני אש יאבדו בו" מפני אלקים". ⁸ און נאך מער: דאס וואס עס (דופט זיך אז ס') זיינען דא אזעלכע וואס זיינען מערער כו' - איז עס בלויז לטראיה עין, אבער בפנימיות ובאמיתות ווייסן אויך זיי [וויבאלד אז רש"י האט זיי שוין פודיע געווען, אז דאס וואס "ברצונו נתנה להם" (לפי סעה) איז בכדי אז דערנאך זאל זיין "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"] אז גאנץ ארץ ישראל לבבולותי' געהערט צו אידן. ⁹ ובכדי ארויסברענגען דאס בגילוי, פאדערט זיך בלויז דער "קום החלהך בארץ לארכה ולרחבה" - באזעצן זיך אין אלע שטחים פון ארץ ישראל ובערס אין די שטחים וועלכע עס ~~זיינען דא~~ זיינען דא מערערע אויף זיי. ¹⁰ און אז די התיישבות זאל זיין אין אן אופן אזוי ווי ס'איז געווען בא אברהם אבינו, זיי קענען זיך ארץ ישראל איז "ויבן שם מזבחה לה' בו". ¹¹

חרב בימיהם, נפלו על שלא תבעו אותו, אנו שהיה בימינו וחרב בימינו, על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו זקנים ונביאים ליטע בפייהם של ישראל להיות מתפללים שלשה פעמים בכל יום השב שכינתך ומלכותך לציון וסדר עבודתך לירושלים, ומסיים: "אכי"ר סלה".

ועל של פועל באתי:

כפי הנראה מהשאלות והטענות שנשמעים ע"ד הקיווי הצפי' והדרישה לגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – ישנם כאלו שאינם יודעים אודות דברי החיד"א והרד"ק האמורים לעיל.

ולכן, כדאי ונכון שא' ידפיס דברים אלו ב"עיתון".

ובהדגשה – לא בשמי, שכן, נוסף לכך שישנם כאלו שבשמעם שדברים אלו נאמרו ע"י פלוני, יטענו "איפכא מסתברא"... (כידוע במקרים כיו"ב, ואין כאן המקום להאריך בזה), הרי בנדו"ד, ענין הגאולה, נוגע ביותר לומר את הדברים "בשם אומרים", כדברי חז"ל: "כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם",

ולכן, יש לפרסם דברים אלו **בשם אומרים** – הן בנוגע לדברי הוד"ק והן בנוגע לדברי החיד"א, עי"ז שיעתיקו את דבריהם אות באות ממש, נוסף לציון המקור כו', כדי לזכות את אחינו בני"י שספרים אלו אינם מצויים תחת ידם.

ב. ועוד ענין בזה – בהקדם מאמר המוסגר, בהמשך ובשייכות להאמור לעיל:

בין המכתבים שקבלתי לאחרונה – נתקבל מכתב מאשה אחת, מיוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב – מספרת האשה במכתבה – שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים,

וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו – "איז ניט שייך צו זאגן" מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש"כבר הי' לעולמים", והתוצאות היו כך וכך. – תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקבלה "איום" כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק.

עניתי לה, כמובן, שתקרע את המכתב... ותסיח דעתה ממנו לגמרי! ויתרה מזו, הוספתי, "כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה"³, כלומר, אפילו כאשר מדובר אודות "השמים" אין לבני"י מה לפחד, שכן, פחד כזה הוא "דרך הגוים... כי יחתו הגוים מהמה".

אח"כ התחלתי לחשוב לעצמי: אינני מכיר את האשה שכתבה את המכתב, וגם היא לא מכירה אותי, בסך הכל שמעה את שמי, ושאלה עצה כו'. וא"כ, מהי הכוונה בכך שמאורע כזה הגיע לידיעתי? עד שתפסתי שהכוונה היא – כדי לנצל ענין זה לקדושה.

ובהקדמה:

כל דבר ודבר שבעולם צריך יהודי לנצל לקדושה, בנוגע לדבר **איסור** – צריך לשלול ולבטל את הדבר מכל וכל: אבל בנוגע לדבר **הרשות** – עליו לחפש את הדרך המתאימה כיצד לנצל דבר זה לקדושה, באופן ד"כל מעשיך יהיו לשם שמים", שכן, דבר ברור שתכלית ומטרת בריאתו בעולם היא – שעל ידו תהי' תועלת בעיני קדושה.

ויתירה מזה: אפילו דבר הרשות שהשתמשו בו עד עתה באופן בלתי-רצוי – יש לחפש דרכים כיצד ניתן לנצלו לקדושה,

כעת הזמן ליישב בשקט את כל השטחים

בקשר עם המצב בארץ הקודש הבאנו (בעמודים 14-15) צילומים (מוקטנים) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת מוצאי ש"פ לך לך ה'תשל"ח, שנאמרה בחדרו הקדוש – במלאת 30 שנה לאמירתה (נדפסה בלקו"ש ח"כ ע' 308 ואילך. צילומים נוספים יבואו אי"ה בגליון הבא)

להלן תרגום השיחה ללשון הקודש יחד עם פענוח ההגהות (באו בהדגשה):

א. בפרשתנו מסופר ש(בתחילה) הקב"ה אמר לאברהם אבינו "לזרעך אתן את הארץ הזאת", "אתן" לשון עתיד; אבל אח"כ – לאחרי שאברהם אבינו התהלך בארץ לארכה לרחבה – אמר לו הקב"ה "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", "נתתי" לשון עבר, "כבר נתתי".

ומאז קיבלו בני ישראל את הארץ בפועל, שלכן בעת כיבוש יהושע נטלו הבכורים פי שנים – אע"פ ש"אין הבכור נוטל בראוי כבמוחזק" – משום ש"ארץ ישראל מוחזקת היא".

ב. מכך מובן בפשטות: למרות שנדמה שישנם אומות-העולם המערערים על חלקים מסוימים מארץ ישראל, עד שטוענים "לסטים אתם" – לא צריכים להתחשב בזה, שכן, מכיון שהקב"ה בעצמו אומר "לזרעך נתתי את הארץ הזאת", אזי "כהמס דונג מפני אש גו' מפני אלקים".

ויתירה מזו: עובדת מציאותם של המערערים כו' – היא רק זמנית ולמראית-עין, ואילו בפנימיות ובאמיתיות יודעים גם הם [כיון שרש"י כבר הודיע שבני ישראל "אומרים להם" (לכל אומות-העולם) שמה ש"ברצונו נתנה להם" (לפי שעה) הוא כדי שלאחר-מכן יהי' "ברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"] – שכל ארץ ישראל לגבולותי' שייכת לבני-ישראל.

ג. כדי להביא ולהוציא דבר זה בגילוי, נדרש רק שיהי' "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – ליישב את כל שטחי ארץ ישראל, וביחוד את אותם שטחים שיש מערערים עליהם. והתיישבות זו צריכה להיות באותו אופן כמו שהי' אצל אברהם אבינו ("מעשה אבות סימן לבנים"), שבבואו ובהתהלכו ("התהלך") בארץ ישראל הנה "ויבן שם מזבח לה' גו": להקים בכל אותם המקומות, מקום תורה ומקום תפלה, וכן מקוה-טהרה.

ועל-ידי שיהי' "התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – יראו בגילוי בעיני-בשר ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת", ושגם אומות-העולם מכירים בכך, וגם אם לשעה קלה יהי' "דגשו גוים ולאומים יהגו" – הנה האמת היא שהם עצמם יודעים שזהו (כסיומם הכתוב) "דיק", ומה ש"דגשו" ו"יהגו" הרי זה רק מה שהם רוצים לצאת ידי חובה כלפי מישור.

להמשיך את השמחה ד"זמן שמחתינו" על השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[.] לפרסם ולהכריז אודות השמחה – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלוי, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחיאית כפיים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראש".*

(משיחת ש"פ לך לך, ח' מר-חשוון ה'תשמ"ח - מוגה)

(* בסיום חלק זה דהשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.
[מהשלמות לשיחה זו (הנחה בלתי מוגה): כלומר, לא מספיק להשאר לישיב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבהת הראש.
וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

אך כדי שנראה בגילוי שגם אומות-העולם יודעים ש(ה"רגשו" ו"הגו") זהו "ריק" – על בני-ישראל להראות שכשהם אומרים שכל ארץ ישראל שייכת להם, הם מתכוונים לכך באמת,

ופשיטא שלא להזמין, חס-ושלום, לחץ מצד אומות-העולם, על-ידי הנהגה מוזרה של התיישבות רק בנקודות ספורות מסוימות,

על-ידי הנהגה כזו מראים שמתחשבים בהנהגתם בטענת המערערים!

ואין שום סברא בשכל ובמציאות לחלק בין נקודות ספורות אלו לכל השאר – שכן, אותו "רגשו" ו"הגו" קיים בדיוק הן כשמיישבים נקודות ספורות והן כשמיישבים את כל אורך הגבול וכל השטחים.

וכאשר ילכו עם האמת – לא יהיו בזה קשיים כלל, מכיון ש"לזרעך נתתי את הארץ הזאת" – "כבר נתתי".

בהתאם לתכלית ומטרת בריאתו, אפילו אם עד עתה השתמשו בו עבור ענינים שהם היפך הקדושה.

דוגמא לדבר: אמרו חז"ל⁴ "לא ה' העולם ראוי להשתמש בזה, ולמה נברא – בשביל בית המקדש". ואעפ"כ, במשך כ"ו דורות שקדמו לעשיית המשכן וכו' השתמשו בזה עבור ע"ז!

ובנוגע לענינו:

כאשר רואים בעולם שקיים מושג ששולחים מכתב לעשר אנשים, ומבקשים מכל א' מהם לשלוח העתק כזה לעוד עשר אנשים, וכן הלאה (ובלשון המדינה: "טשעין-רעאקשן") – יש לנצל זאת לעניני קדושה, כדי לפרסם דבר טוב בין אחינו בני" (כל זמן שישנו ספק וספק-ספיקא אולי ישנו מי שעדיין אינו יודע אודות דבר טוב זה).

ובנדו"ד – לפרסם דברים האמורים לעיל אודות הקיווי הצפוי והדרישה לביאת משיח צדקנו, ע"ז שכל א' ישלח מכתב (שבו יצטט מ"ש בספרים הנ"ל) לעשרה מישראל, וכן הלאה, באופן דהולך ומוסיף ואור.

ולהעיר: ישנם כאלו הנקראים "שפיץ-חב"ד"ניקעס"... ובשמעם דברים אלו שנאמרו ברבים, בבית-הכנסת ובבית-המדרש, יניחו את כל עניניהם על הצד, ויעסקו אך ורק בכתיבת מכתבים לעשרות עשרות יהודים. ולכן, הנני חוזר ומדגיש שמספיק שכל אחד יכתוב לעשרה מישראל בלבד, ואם יש לו זמן פנוי – ילמד תורה!.... ובנוגע לכל שאר בני" (מלבד העשרה שכתב אליהם) – יכתוב אליהם משהו אחר, או א' מהעשרה שכתב אליהם, וכיו"ב.

ג. ופשוט, שאך למותר להבהיר ולשלול ענין של "איומים" – רחמנא ליצלן מכתביבת "איומים" ליהודי, או אפילו לאינו-יהודי!

(4) ב"ד פט"ז, ב. שמו"ד רפ"ה.

כאשר כותבים ליהודי – יש לכתוב ברכות בלבד.

וכאשר שואל מניין יש בכחו לברך יהודי, ומה גם שאינו מכירו ומעולם לא ראהו?

הנה על זה אומרים לו: מכיון שיהודי זה הוא בן אברהם יצחק ויעקב, בת שרה רבקה רחל ולאה – חלה אודותיו הבטחתו של הקב"ה "ואברכה⁵ מברכך"!

זאת ועוד:

כל יהודי רוצה לקבל את ברכותיו של הקב"ה בכל המצטרך לו, וחושב לעצמו, שאם מגיע לו בתור "שכר" – מה טוב, ואפילו אם לאו – שיתן לו הקב"ה בתור "מתנה".

ובכן, העצה היעוצה היא – לברך יהודי, ואז מובטח לו שיקבל את ברכתו של הקב"ה: "ואברכה מברכך"!

ובנוגע לענינו:

מובן וגם פשוט שיש לכתוב בדרכי נועם ודרכי שלום, ותוכן הדברים – שאינו כותב מאומה מדעת עצמו, כי אם מעתיק מדבריהם של גדולי ישראל אודות גודל העילוי וההנחיצות להתפלל ולתבוע מהקב"ה שיחיש וימחר את גאולתנו, ובהתאם לכך, מציע לו ענין של זכות [לא בסגנון של תביעה, ועאכו"כ קבלת-מרות, או לדרוש דין-וחשבון, ויתירה מזה: אין צורך אפילו לציין את הכתובת של שולח המכתב] – להעתיק מכתב זה ולשלחו לעשרה מישראל, ולבקשם שגם הם יעשו כן, ולסיים את המכתב – ש"תבוא עליהם ברכה", כל הברכות האמורות בתושב"כ ובתושבע"פ, כאשר יעשה פעולה שתקרב את ביאת המשיח!

וכאמור, ח"ו שדבר זה יהי על חשבון לימוד התורה וקיום מצוותי, או על חשבון אהבת ישראל ואחדות ישראל, אדרבה: כל

(5) פרשתנו יב, ג. וראה רמב"ם הל' נשיאת כפיים בסופן. שו"ע אדה"ז הל' ברכת המזון בסופן.

ענינים אלו יכולים צריכים ומוכרחים ללכת בחדא מחתא, כמובן מכל האמור לעיל.

ד. אמנם, עדיין יכול לבוא מישוה ולשאלו: מה קרה שלפתע נתעוררו על ענין זה – הרי ספרים אלו נדפסו כבר כו"כ שנים לפני?!

ובכן: לכל לראש – מכיון שרק לאחרונה העירני חכם אחד, כאמור, על ענין זה, הרי זה בודאי בהשגחה פרטית, שעכשיו צריכים לעורר ולפרסם אודות ענין זה. וכמו כן בנוגע לאופן הפירסום ע"י כתיבת עשר מכתבים – אשר, גם דבר זה הגיע אלי לאחרונה בהשגחה פרטית, כנ"ל בארוכה.

ועוד ענין בזה:

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע. ובב' הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות כאלו שהם באופן הפכ"י!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים כאלו):

בסוף דניאל⁶ ישנו פסוק המתאר את הזמן שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים גו", ובנדוד⁷: כל זמן שישנו מצב של ערבוביא – הרי יתכן שיהי' אצל מישוה טוב או הפכו באופן של העלם. אמנם, כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי מתבררים ומתלבנים כל הענינים, ובמילא, מתגלה הענין הטוב אצל פלוני בן פלוני, והפכו – אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

– בעצם, הי' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה⁷ ובמסכת סנהדרין⁸, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... ("מ'שלאפט געשמאקערהייט") הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף.

וכן, הי' גם סימן נוסף – שנתגלה דבר טוב שמעולם לא שיערו! אמנם, כאשר גם סימן זה לא הועיל – הי' סימן הפכ"י!!

וכאמור זהו הביאור היחידי בנוגע למאורעות אלו – בה בשעה שאף אחד (לא אני ולא מישוה אחר) לא הי' יכול לשער אודות הטוב אצל פלוני והפכו אצל פלוני.

ובנוגע לפועל:

יש להשתדל לעצור את הדבר. ובכן, מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאו"א יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או בכתיבה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפ"י והדרישה לביאת משיח צדקנו,

כולל – פס"ד הרמב"ם בסיום וחותם ספרו: "באותו הזמן. . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁹ כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אשר, גם ענין זה הוא חלק מספר של "הלכות הלכות", ותוכן ההלכה – שההכנה לדבר ומעין זה צריך להיות כבר ב"עקבות משיחא", ע"י העבודה דהפצת המעיינות חוצה, היינו, שה"מעיינות" עצמם באים באופן של הפצה, גם במקום ה"חוצה", שהרי צריכים כבר לפעול ביאת משיח כפשוטו!!

(7) מט, ב.

(8) צז, א.

(9) ישע"י, יא, ט.

(6) יב, י.

כעת כבר נסתיים הכל

ובפרט ובהדגשה בדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא, שבא לאחרי ריבוי העבודה (ד"לך לך גו") מתוך מסירת נפש בכל הדורות שלפני זה (עד לזמן אברהם), כולל גם בהעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל",

וכעת כבר נסתיים הכל, כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שצריך רק "לצחצח את הכפתורים", וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם" – ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות, ושם גופא – בירושלים עיר הקדש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לתוך קודש הקדשים.

(משיחת ש"פ לך לך, י"ג מר-חשוון ה'תש"נ - מוגה)

יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה עלי' ליתן למשיח...

והעיקר – שיהי' כן בפועל עוד לפני הקריאה בתורה בפרשת וירא, ועד שהקריאה בתורה בפ' וירא תהי' במעמד משיח צדקנו, ובודאי שיכבדוהו בעלי' לתורה.

ואז יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה עלי' ליתן למשיח – כי יש סברא ליתן למשיח העלי' הראשונה החשובה יותר, שכן, הטעם ש"כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל" הוא "מפני דרכי שלום", "דאל"כ אתו לאנצויי שכל א' יאמר אני ת"ח גדול ממך", וכיון שהכל יסכימו שמשיח הוא הגדול והחשוב מכולם, יש ליתן לו העלי' הראשונה, ולאידך, יש סברא לומר שלאחרי שנהגו להקדים כהן לוי לישראל, יהי' סדר זה גם לאחרי ביאת משיח צדקנו. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מר-חשוון ה'תשנ"א - בלתי מוגה)

כבר עבר "זמנה" של הגאולה

ויהי רצון שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה – שכבר עבר "זמנה", ועד ש"כבר כלו כל הקיצין", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שנשלמה כבר בתכלית, עד כדי כך שגם הכפתורים הינם בשלימות, כך שתיכף ומיד צריך להיות ה"לך לך. . . אל הארץ אשר אראך", ובאופן ד"קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – עוד לפני קריאת התורה דמנחה, לפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי רגע זה, אלא דוקא תיכף ומיד – ממש ממש ממש! (משיחת ש"פ לך לך, י"א מר-חשוון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו

וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי

מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחיה מוסיא שיחיו שגלוב

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

וזה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד ה' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי ידיע"ם⁶ – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את התפוח.

ובנוגע לענינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישנה) את משאלות לבבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין דדוחק את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאן בא זיך אליין"): מה עשיתי היום בנוגע לזה?

(משיחת ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א – מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

6) ברכות מח, א.

5) תהלים ש, ד.

המדור "זמן הגאולה" מוקדש לזכות

ר' יעקב מיכאל הלוי בן עלקא וזוג' מרת אסתר בת בלומה גוטה שיחיו וילדיהם: מיכל, נחמה, יוסף יצחק הלוי, חנה ומנחם מענדל הלוי שיחיו גינזבורג ולזכות זקניהם: מרת עלקה תחי' בת רייזל ומרת בלומה גוטה תחי' בת נחה לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' חיים משה יהודה בהר"ר ירמיהו הכהן ולאה ע"ה בלוי מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים" ולע"נ זוגתו הרבנית חנה ח'י הנה בת ר' מאיר שמדיהו ורחל – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

הלואי שהיו מנצלים הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול

[. . .] מזה ישנה הוראה לכאור"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור?!

אומר הקב"ה בתורתו – אדרבה: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו" לפעול בעולם, יהי "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות הפצת היהדות, "לך לך מארצך גו" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה וחסידות, מתפלל בכונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות לו ("הארץ אשר אראך")?!

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו?!

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא אליו וכו' – אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא עי"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה – מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בתוך (ע"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו). נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו

הלוואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!...
ויתרה מזה:

הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן והכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכיו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאורה מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו", אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגת לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחרי שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דהתאספות יחד ואיש את רעהו יעזרו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

(2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזה פרשתנו (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.
(3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, א).
(4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
(*) מההשלמות לשיחה זו (הנחה - בלתי מוגה): ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי'

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לעניינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רויחי. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מר-חשוון ה'תשמ"ט - מוגה*)

ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד. תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך. לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

לערוך את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו"

[. .] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בני"י בכל הדורות שיקוים כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינן של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בני"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבני"י ברצונם הטוב. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מר-חשוון ה'תשנ"ב - מוגה)

מה עשיתי היום לקירוב הגאולה?

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד"עבדו את ה' בשמחה"¹, כש"החושך יכסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועליך יזרח ה'"², 'ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יכבה וירח בלילה"³

ואדרבה: מכיון ש"מלכות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן "צפה לרגלו של משיח"⁴ –

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.
(2) ישעי' ס, ב.
(3) תהלים קכא, ה-ו.
(4) ב"ר פמ"ב, ד.